שֶׁדּוֹמֶה לְפָז – בוהק כמרגלית. וְהֵם שְׁחוּט, נקרא כך על שם שֶׁמחמת רכותו הוא נִטְוֶה בְּחוּט. וְהֵם סָגוֹר, נקרא כך על שם שׁסְּגִיעָה שֶׁנְּפִיחָה זהב זה להימכר, כָּל הַחֲנוּיוֹת המוכרות זהב אחר נִסְגָּרוֹת, לפי שאין זהב אחר נמכר מחמת זהב זה. וְהֵם פַּרְוִים, נקרא כך על שם שֶׁדּוֹמֶה צבעו לְדַם הַפָּרִים.

רַב אַשִׁי אָמַר, אין שבעה סוגי זהב, אלא חֲמִשָּׁה סוגי זהב הֵן, וְכָל חַד וְחַד – וכל מין ומין מחמשה מינים אלו, אִית בֵּיהּ וְהֵם רגיל ויש בו וְהֵם טוֹב יותר.

הגמרא מוביחה שדם פרוים נקרא כך על שם שדומה לדם פרים:

תָּנְיָא נַמִּי הָכִי, בְּכָל יוֹם הָיָה וְהֵם יָרוֹק וְהַיּוֹם – ביום הכיפורים היה זהבה אָדוֹם, וְהֵינוּ וְהֵם הנקרא פַּרְוִים, לפי שֶׁדּוֹמֶה לְדַם הַפָּרִים.

שנינו במשנה: בְּכָל יוֹם מְקָרִיב פָּרִם שַׁחֲרִית וְכוּ' בְּכָל יוֹם הָיְתָה דַּקָּה וְהַיּוֹם דַּקָּה מִן הַדַּקָּה. תָּנוּ רַבָּנָן בברייתא, נאמר לגבי הקטורת של יום הכיפורים (ויקרא טז יב) 'וּמְלֹא חָפְנָיו קְטֹרֶת סַמִּים דַּקָּה'. שואלת הברייתא: דַּקָּה, מַה תַּלְמוּד לוֹמַר – לשם מה נאמר 'דקה', וַהֲלֹא כְּבָר נֶאֱמַר בקטורת שבכל יום (שמות ל לו) 'וְשָׁחַקְתָּ מִמֶּנָּה הָדֵק', ומדוע כפלה התורה דין 'דקה'. משיבה הברייתא: אֶלָּא, לְהָבִיא דַּקָּה מִן הַדַּקָּה – ללמד שצריך להחזיר את קטורת של יום הכיפורים למכתשת בערב יום הכפורים, ולשחקה שוב לעשותה דקה מן הדקה.

שנינו במשנה: בְּכָל יוֹם כֹּהֲנִים עוֹלִין בְּמַזְרֵחוֹ שֶׁל בֶּבֶשׁ. מבארת הגמרא: דין זה הוא משום דְּאָמַר מַר, כָּל פִּינּוֹת שֶׁאָתָּה פּוֹנֶה לֹא יְהוּ אֶלָּא דֶּרֶךְ יָמִין לַמִּזְרָח, וכיון שהכבש היה בדרום המזבח, נמצא שהעולה בכבש פניו לצפון והמזרח לימינו, וכשמגיע לראש המזבח פונה לימינו עד שמגיע למקום המערכה. ומשום כן עלו הכהנים במזרח הכבש, כיון שאם יעלו באמצע הכבש או במערבו, כשיגיעו לראש המזבח ויפנו לימין, יהלכו על המזבח כנגד רוחב הכבש שלא צורך, ואין זה מכבוד המזבח.

שנינו במשנה: וְהַיּוֹם (עולין) [עוֹלֶה] בָּאֶמְצַע (ויורדין) [וְיוֹרֵד] בָּאֶמְצַע. שואלת הגמרא: מַאי טַעֲמָא של שינוי זה. משיבה הגמרא: מִשּׁוּם כְּבוֹדוֹ דְּכֹהֵן גָּדוֹל, שמראה בכך את חשיבותו שהוא כבן בית, ומקיף אף שלא לצורך.

שנינו במשנה: בְּכָל יוֹם כֹּהֵן [גָּדוֹל] מְקַדֵּשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו מִן הַכִּיּוֹר וְכוּ' והיום מן הקיתון של זהב. שואלת הגמרא: מַאי טַעֲמָא של שינוי זה. משיבה הגמרא: מִשּׁוּם כְּבוֹדוֹ שֶׁל כֹּהֵן גָּדוֹל, שמתכבד בזה שמקדש ידיו ורגליו בכלי מיוחד ולא עם שאר אחיו הכהנים.

שנינו במשנה: בְּכָל יוֹם הָיוּ שָׁם אַרְבַּע מַעֲרָכוֹת והיום חמש דברי רבי מאיר וכו'. תָּנוּ רַבָּנָן בברייתא, בְּכָל יוֹם הָיוּ שִׁתִּים מַעֲרָכוֹת, וְהַיּוֹם – ביום הכיפורים, היו שָׁלֹשׁ מערכות. אַחַת, מַעֲרָכָה גְּדוֹלָה שעליה מקריבים את כל הקרבנות, וְאַחַת, מַעֲרָכָה שְׁנִיָּה שֶׁל קְטוֹרֶת, ממנה נטלו גחלים להקטרת הקטורת שבכל יום במזבח הפנימי, וְאַחַת, שֶׁמּוֹסִיפִין בּוֹ בַּיּוֹם, ממנה לקחו גחלים להקטרה לפני לפנים, דִּבְרֵי רַבִּי יְהוּדָה. רַבִּי יוֹסֵי אוֹמֵר, בְּכָל יוֹם היו שָׁלֹשׁ מערכות וְהַיּוֹם אַרְבַּע. אַחַת, שֶׁל מַעֲרָכָה גְּדוֹלָה, וְאַחַת, מַעֲרָכָה שְׁנִיָּה שֶׁל קְטוֹרֶת, וְאַחַת, שֶׁל קְיוּם הָאֵשׁ של מערכה גדולה, שאם אינה מתגברת, מוסיפים עליה ממערכה זו, וְאַחַת, שֶׁמּוֹסִיפִין בּוֹ בַּיּוֹם. רַבִּי (מאיר) אוֹמֵר בְּכָל יוֹם אַרְבַּע וְהַיּוֹם חָמֵשׁ, אַחַת, שֶׁל מַעֲרָכָה גְּדוֹלָה, וְאַחַת, שֶׁל מַעֲרָכָה שְׁנִיָּה שֶׁל קְטוֹרֶת, וְאַחַת, שֶׁל קְיוּם הָאֵשׁ, וְאַחַת, לְאֵיבָרִים וּפְדָרִים של קורבנות אתמול שֶׁלֹּא נִתְעַכְּלוּ מִבָּעֶרֶב, מחמת שרק הונחו בראש המזבח ולא ניתנו כלל על המערכה, או שניתנו אלא שלא הספיקו להתעכל לגמרי, והיו עושים להם מערכה נפרדת לשורפם, וְאַחַת, שֶׁמּוֹסִיפִין בּוֹ בַּיּוֹם.

מדייקת הגמרא: דִּבְרֵי עֲלָמָא, מִיהַת תַּרְתֵּי אִית לְהוּ – היו בכל יום לכל הפחות שתי מערכות, המערכה הגדולה והמערכה של קטורת. שואלת הגמרא: מָנָלָן – מנין למדים דין זה. משיבה הגמרא: אָמַר קְרָא (ויקרא ו ב), 'הוּא הָעֹלָה עַל מוֹקְדָה עַל הַמִּזְבֵּחַ כָּל הַלַּיְלָה', ו'מוקד' זה, זוֹ מַעֲרָכָה גְּדוֹלָה, 'וְאֵשׁ הַמִּזְבֵּחַ תּוּקַד בּוֹ', 'מוקד' זה, זוֹ מַעֲרָכָה שְׁנִיָּה שֶׁל קְטוֹרֶת.

שואלת הגמרא: וְרַבִּי יוֹסֵי שסובר שבכל יום היתה גם מערכה לקיום הָאֵשׁ, מְנָא לֵיהּ – מניין לומד להוסיף מערכה. משיבה הגמרא: נַפְקָא לֵיהּ – הוא לומד זאת מֵהפסוק (שם ו ה) 'וְהָאֵשׁ עַל הַמִּזְבֵּחַ תּוּקַד בּוֹ', שנכתב שוב לשון 'תוקד', ללמד שהיתה מערכה נוספת לצורך קיום האש.

שואלת הגמרא: וְרַבִּי יְהוּדָה שאינו מצריך מערכה לקיום האש, מה הוא דורש מפסוק זה. משיבה הגמרא: הַהוּא – הפסוק 'תּוּקַד בּוֹ', לְהַצְּתַת אֲלִיתָא הוּא דְּאָתָא – בא ללמדנו דין בהצתת הקיסמים הדקים בהם היו מדליקים את האש במערכה הגדולה. וּכְדִתַנְיָא בברייתא, הָיָה רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, מְנַיִן לְהַצְּתַת אֲלִיתָא שֶׁלֹּא תְהֵא אֶלָּא בְּרֹאשׁוֹ שֶׁל מִזְבֵּחַ, תַּלְמוּד לוֹמַר 'וְהָאֵשׁ עַל הַמִּזְבֵּחַ תּוּקַד בּוֹ', הרי שהצתת האליתא, נעשית בראש המזבח. אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, מְנַיִן שֶׁעֹשֶׂה מַעֲרָכָה לְקִיּוּם הָאֵשׁ, תַּלְמוּד לוֹמַר 'וְהָאֵשׁ עַל הַמִּזְבֵּחַ תּוּקַד בּוֹ'. הרי שלרבי יוסי הפסוק נכתב ללמד על חיוב המערכה לקיום האש. שואלת הגמרא: וְרַבִּי יוֹסֵי, דין זה שתהא הַצָּתַת אֲלִיתָא בראשו של מזבח, מְנָא לֵיהּ. משיבה הגמרא: נַפְקָא לֵיהּ, מַהֵיכָא [–מהפסוק] דְּנַפְקָא לֵיהּ לְרַבִּי שִׁמְעוֹן. דְּתַנְיָא בברייתא, נאמר בפסוק (שם א ז), 'וְנָתְנוּ בְּנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֵן אֵשׁ עַל הַמִּזְבֵּחַ, לִימֵּד עַל הַצָּתַת אֲלִיתָא שֶׁלֹּא תְּהֵא אֶלָּא בְּכֹהֵן כָּשֵׁר וּבִכְלִי שָׁרֵת, דִּבְרֵי רַבִּי יְהוּדָה. אָמַר לוֹ רַבִּי שִׁמְעוֹן, וְכִי תַּעֲלֶה עַל דַּעְתְּךָ שׁוֹר קָרֵב לְגַבֵּי מִזְבֵּחַ, שלשם כך נאמר פסוק ללמד שההצתה כשרה רק על ידי כהן, והרי לשיטתך כבר נלמד מהפסוק 'וְהָאֵשׁ עַל הַמִּזְבֵּחַ תּוּקַד בּוֹ' שהצתת האליתא נעשית בראש המזבח, ושם אין כלל זרים, שהרי נאמר (במדבר יח ג) 'אַךְ אֶל כְּלֵי הַקֹּדֶשׁ וְאֶל הַמִּזְבֵּחַ לֹא יִקְרָבוּ וגו'. אֶלָּא, פסוק זה לִימֵּד עַל הַצָּתַת הָאֲלִיתָא, שֶׁלֹּא תְּהֵא אֶלָּא בְּרֹאשׁוֹ שֶׁל מִזְבֵּחַ, ואינה כשרה אלא על ידי כהן כפי שנאמר בפסוק, ומהפסוק 'וְהָאֵשׁ עַל הַמִּזְבֵּחַ תּוּקַד בּוֹ', למד רבי שמעון שיש מערכה נוספת לקיום האש, וכדברי רבי יוסי.

שואלת הגמרא: וְרַבִּי יְהוּדָה, שדרש מהפסוק 'וְנָתְנוּ בְּנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֵן אֵשׁ עַל הַמִּזְבֵּחַ', שהצתת האליתא תיעשה על ידי כהן, מה יענה על קושיית רבי שמעון, מדוע צריך לימוד לזה, הרי פשוט שאין זר עולה על המזבח. משיבה הגמרא: רבי יהודה סובר, אִי דין זה היה נלמד מֵהָתָם – מהפסוק 'וְהָאֵשׁ עַל הַמִּזְבֵּחַ תּוּקַד בּוֹ', הֲוָה אָמֵינָא – הייתי סבור לומר, שאמנם הצתת האליתא נעשית בראש המזבח, אבל אין הכרח שנעשית רק על ידי כהן, כיון שאפשר שזר יצית על ידי דַּקָּאי [–שעומד] אַאַרְעָא, וְעָבִיד בְּמַפּוּחָא – ומצית בראשו של מזבח על ידי מפוח, קָא מַשְׁמַע לָן מהפסוק 'וְנָתְנוּ בְּנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֵן אֵשׁ עַל הַמִּזְבֵּחַ', שההצתה תיעשה רק על ידי כהן.

הגמרא חוזרת לדון בשיטת רבי מאיר. שואלת הגמרא: וְרַבִּי מֵאִיר, מערכה לצורך אֵיבָרִים וּפְדָרִים שֶׁלֹּא נִתְעַכְּלוּ מִבָּעֶרֶב, מְנָא לֵיהּ. משיבה הגמרא: נַפְקָא לֵיהּ מֵייתור האות וא"ו בפסוק 'וְאֵשׁ הַמִּזְבֵּחַ תּוּקַד בּוֹ', שהרי היה אפשר לכתוב 'אש המזבח תוקד בו'. שואלת הגמרא: וְרַבָּנָן – רבי יהודה ורבי יוסי, מדוע לשיטתם אין חיוב למערכה זו. משיבה הגמרא: רבי יהודה ורבי יוסי, וָא"ו לֹא דָּרְשֵׁי – אינם דורשים את יתור הוא"ו, ולשיטתם אין מקור למערכה זו. שואלת הגמרא: וְרַבָּנָן, אֵיבָרִים וּפְדָרִים שֶׁלֹּא נִתְעַכְּלוּ מִבָּעֶרֶב, מַאי עֲבִיד לְהוּ – מה עושים בהם. משיבה הגמרא: מַהְדַּר לְהוּ בבוקר לְמַעֲרָכָה גְּדוֹלָה, ומסדרם עליה כדי להקטירם. דְּתַנְיָא בברייתא, מְנַיִן לְאֵיבָרִים וּפְדָרִים שֶׁלֹּא נִתְעַכְּלוּ מִבָּעֶרֶב,

שֶׁסּוֹדְרָן [–שמסדר אותם] עַל גַּבֵּי הַמִּזְבֵּחַ, וְאִם אֵין הַמִּזְבֵּחַ מַחְזִיקָן – מכיל את כל האיברים והפדרים, שֶׁסּוֹדְרָן אף עַל הַכֶּבֶשׁ אוֹ עַל גַּבֵּי הַסּוֹבֵב, עַד שֶׁיַּעֲשֶׂה מַעֲרָכָה גְּדוֹלָה וְאוֹ סוֹדְרָן על גבי המערכה הגדולה, תַּלְמוּד לוֹמַר (ויקרא ו ג), 'אֲשֶׁר תֹּאכַל הָאֵשׁ אֶת הָעֹלָה עַל הַמִּזְבֵּחַ', ללמד שמקריבים את העולה על המערכה הגדולה. אלא שפסוק זה אינו נצרך לתחילת ההקרבה, שהרי כבר נאמר 'הִוא הָעֹלָה עַל מוֹקְדָהּ', אלא יש לדורשו על סוף ההקרבה, כלומר, שאם לא נתעכלו ביומם או בלילה, ינתנו שוב על המערכה הגדולה.

שואלת הגמרא: וְרַבִּי מֵאִיר שסובר שהיתה מערכה מיוחדת לאיברים שלא התעכלו בערב, ואינו דורש כדברי הברייתא, מה הוא דורש מפסוק זה. משיבה הגמרא: רבי מאיר לומד שרק עִיכּוּלֵי עוֹלָה [–איברי עולה שפקעו אל מחוץ למזבח] אַתָּה מַחֲזִיר להקריבם, וְאִי אַתָּה מַחֲזִיר עִיכּוּלֵי קְטוֹרֶת. וּכְדְתָנֵי רַבִּי חֲנַנְיָא בַּר מַנְיוּמִי, בְּרַבִּי [–בבית מדרשו של] רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב, נאמר 'אֲשֶׁר תֹּאכַל הָאֵשׁ אֶת הָעֹלָה עַל הַמִּזְבֵּחַ', ללמד שעִיכּוּלֵי עוֹלָה אַתָּה מַחֲזִיר וְאִי אַתָּה מַחֲזִיר עִיכּוּלֵי קְטוֹרֶת.

הגמרא חוזרת לדון בגדר המערכה שהוסיפו ביום הכיפורים. מדייקת הגמרא: על אף שנחלקו התנאים כמה מערכות היו בכל יום, אבל דִּכְוֹלֵי עָלְמָא, מֵיהַת מוֹסִיפִין בּוֹ בַּיּוֹם אִית לְהוּ – כולם מודים שביום הכיפורים היו מסדרים מערכה נוספת. שואלת הגמרא: מַנָּא לְהוּ – מניין למדו זאת. משיבה הגמרא: נַפְקָא לְהוּ, מַייתור האותיות שבפסוק 'וְהָאֵשׁ עַל הַמִּזְבֵּחַ תּוּקַד בּוֹ', וַאֲפִילּוּ לְמַאן [–לרבנן] דְּלָא דָּרְשִׁ מיתור האות וָא"ו, יתור של וָא"ו והֵ"א ודאי דָּרְשִׁ.

מאחר שנדרשו כמה לשונות 'מוקד' שנאמרו בפרשה, דורשת הגמרא את שאר לשונות 'מוקד' שנאמרו בפרשה. שואלת הגמרא: 'אֵשׁ תָּמִיד תּוּקַד' (ויקרא ו ו) שנאמר בסוף הפרשה, לְמַאי אָתְא. משיבה הגמרא: פסוק זה מַבָּעֵי לֵיהּ [–נצרך] לְכִדְתָנֵי בברייתא, נאמר בפסוק 'אֵשׁ תָּמִיד תּוּקַד עַל הַמִּזְבֵּחַ לֹא תִכְבֶּה' לִימֵּד פסוק זה עַל מַעֲרָכָה שֵׁנִיָּה שֶׁל קְטוֹרֶת, שֶׁלֹּא תְּהֵא אֶלָּא עַל הַמִּזְבֵּחַ הַחִיצוֹן, שהרי הפסוק נאמר בסוף הפרשה העוסקת במזבח החיצון. ומוסיפה הברייתא: אֵשׁ – הנלקחת על ידי הַמַּחְתָּה לצורך ההקטרה לפני לפנים, וְהאש הנלקחת לצורך הדלקת הַמְּנוֹרָה, מְנַיִין שצריך לקחתם ממזבח החיצון. מבארת הברייתא: וְדִין הוּא – הדין נותן כן, שהרי נֶאֱמְרָה לשון 'אֵשׁ' בְּקְטוֹרֶת הקריבה בכל יום, שנאמר (שמות ל ז) 'בְּהֵיטִיבוֹ אֶת הַנֵּרֹת יַקְטִירֶנָּה', ואין הקטרה בלא אש, וְנֶאֱמְרָה לשון 'אֵשׁ' בַּמַּחְתָּה וּבְמְנוֹרָה, שנאמר לגבי הקטורת של יום הכיפורים לפני לפנים (ויקרא טז יב), 'וְלָקַח מְלֹא הַמַּחְתָּה גַּחֲלֵי אֵשׁ מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ מִלִּפְנֵי ה'', ונאמר במנורה (שמות כז כ), 'לְהַעֲלֹת נֵר תָּמִיד' והדלקה נעשית באש, מַה לְּהַלָּן, האש לקטורת נלקחה מעַל מִזְבַּח הַחִיצוֹן, אַף כָּאן, לקיחת האש לצורך המחתה והמנורה נלקחה מעַל הַמִּזְבֵּחַ הַחִיצוֹן. שואלת הברייתא: אוֹ כְּלָךְ לְדָרֶךְ זוֹ – והרי אפשר לדון בדרך אחרת, נֶאֱמְרָה אֵשׁ בְּקְטוֹרֶת וְנֶאֱמְרָה אֵשׁ בַּמַּחְתָּה וּמְנוֹרָה, מַה לְּהַלָּן – האש הנלקחת עבור הקטורת, נלקחת ממזבח החיצון שהוא בְּמַסְמוֹךְ לוֹ – למזבח הפנימי שעליו מקטירים את הקטורת, אַף אש הנלקחת עבור הַמַּחְתָּה וּמְנוֹרָה, יש לקחתה מִבְּמַסְמוֹךְ לוֹ, והיינו מהמזבח הפנימי. משיבה הברייתא: תַּלְמוּד לוֹמַר, 'אֵשׁ תָּמִיד תּוּקַד עַל הַמִּזְבֵּחַ לֹא תִכְבֶּה', והיינו, 'אֵשׁ תָּמִיד' שֶׁאָמַרְתִּי לְךָ – אש זו שנצטוו עליה בלשון 'לְהַעֲלֹת נֵר תָּמִיד', לֹא תְּהֵא אֶלָּא בְּרֹאשׁוֹ שֶׁל מִזְבֵּחַ הַחִיצוֹן, ומשם ייקחוה למצוותה.

הברייתא ממשיכה לדון מאיזה מזבח נלקח האש לצורך עבודת המקדש. מבררת הברייתא: לָמַדְנוּ אֵשׁ לַמְּנוֹרָה, שיש לקחתה ממזבח החיצון, אבל אֵשׁ לַמַּחְתָּה להכניס לקדש הקדשים, מְנַיִין שיש לקחתה ממזבח החיצון. מבארת הברייתא: וְדִין הוּא, שהרי נֶאֱמְרָה אֵשׁ בַּמַּחְתָּה וְנֶאֱמְרָה אֵשׁ בַּמְּנוֹרָה, מַה לְּהַלָּן, האש למנורה ניטלת מעַל גַּבֵּי מִזְבַּח הַחִיצוֹן, אַף כָּאן, האש למחתה ניטלת מעַל מִזְבַּח הַחִיצוֹן. שואלת הברייתא: אוֹ כְּלָךְ לְדָרֶךְ זוֹ, ואמור כך, נֶאֱמְרָה אֵשׁ בְּקְטוֹרֶת וְנֶאֱמְרָה אֵשׁ בַּמַּחְתָּה, מַה לְּהַלָּן בְּמַסְמוֹךְ לוֹ, אַף כָּאן בְּמַסְמוֹךְ לוֹ, ויסדרו שם מערכה בכדי שיקחו ממנה גחלים להכניס לקדש הקדשים הסמוך לו, ויקח את הגחלים למחתה ממזבח הפנימי. משיבה הברייתא: תַּלְמוּד לוֹמַר בקטורת של יום הכיפורים (ויקרא טז יב), 'וְלָקַח מְלֹא הַמַּחְתָּה גַּחֲלֵי אֵשׁ מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ מִלִּפְנֵי ה'', והיינו, שיש לחתות גחלים מעל המזבח מהחלק שעומד לפני ה', וְאֵיזֶהוּ מִזְבֵּחַ שֶׁרֹּק מִקְצָתוֹ עומד לִפְנֵי ה' וְאֵין כּוּלּוֹ לִפְנֵי ה', הֱוֵי אוֹמֵר זֶה מִזְבַּח הַחִיצוֹן, שרק צדו המערבי עומד כנגד פתח ההיכל וקודש הקדשים ולא כולו. הרי שיש פסוק המלמד אף על הבאת הגחלים למחתה ממזבח החיצון.

ומבארת הגמרא את הכפילות בפסוק: וְאִיצְטְרִיךְ לְמִיכְתַּב 'מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ' וְאִיצְטְרִיךְ לְמִיכְתַּב 'מִלִּפְנֵי ה'', משום דְּאִי כָּתַב רַחֲמָנָא רק 'וְלָקַח מְלֹא הַמַּחְתָּה גַּחֲלֵי אֵשׁ מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ', הֲוָה אָמֵינָא, מַאי מִזְבֵּחַ, מִזְבַּח הַפְּנִימִי, לכך כָּתַב רַחֲמָנָא 'מִלִּפְנֵי ה'', ללמדנו שלוקח מהמזבח שאינו עומד כולו לפני ה', והיינו המזבח החיצון. וְאִי כָּתַב רַחֲמָנָא רק 'וְלָקַח מְלֹא הַמַּחְתָּה גַּחֲלֵי אֵשׁ מִלִּפְנֵי ה'', הֲוָה אָמֵינָא, שלקיחת הגחלים צריכה להיות דַּוְקָא 'מִלִּפְנֵי ה'', כלומר, מהחלק שלפני ה' ממש, והיינו מחלק המזבח שכנגד פתח ההיכל,

---

אגרות קודש

ב"ה, י"ח טבת, תשט"ו
ברוקלין.

הוו"ח אי"א נו"נ כו' הרב מוה"ר יעקב שי'

שלום וברכה!

... נהניתי ממה שכותב אודות הפגישה חדשית שמתקיימת בסביבתם, אשר נתוסף הלימוד בחסידות, ובטח לומדים ג"כ הלכות הצריכות בחיי היום יומים, בחברה אם ביחידות, ובלבד שיהיו בקיאים בזה, וכפי שרואים מהנסיון.

הנה מהנכון ללמוד מראש לדעת את הדינים מבלי המקורות עליהם, ורק בפעם השנית או השלישית להוסיף גם את זה, כיון שעיקר הכל הר"ז - את האלקים ירא ואת מצותיו שמור כי זה כל האדם...

בברכה.